

Gigi Căciuleanu

în dialog cu Răzvan Mazilu

*„Umorul – armă de apărare
și de atac în fața existenței.”*

Răzvan Mazilu: Imaginează-ți că ai fi ministrul culturii din România. Ce șanse ai da dansului românesc?

Gigi Căciuleanu: Nu pot să-mi imaginez așa ceva. Nu sunt și nu am temperament politic. În nici un fel, în nici un sens.

R.M.: Ce înțelegi prin teatru-dans? Crezi în acest gen de spectacole realizat și cu actori?

G.C.: Teatru-dans reprezintă un demers în care dansul se realizează *cu și prin* mijloace teatrale. Eu, personal, prefer „teatrul-coregrafic”. Mă pasionează să transpun teatrul în limbaj coregrafic. Teatrul-dans se poate realiza și cu actori, în timp ce teatrul-coregrafic necesită ca instrument de exprimare arta dansatorului în forma ei cea mai performantă, și are nevoie, în plus, de un coregraf inspirat și cu mult profesionalism.

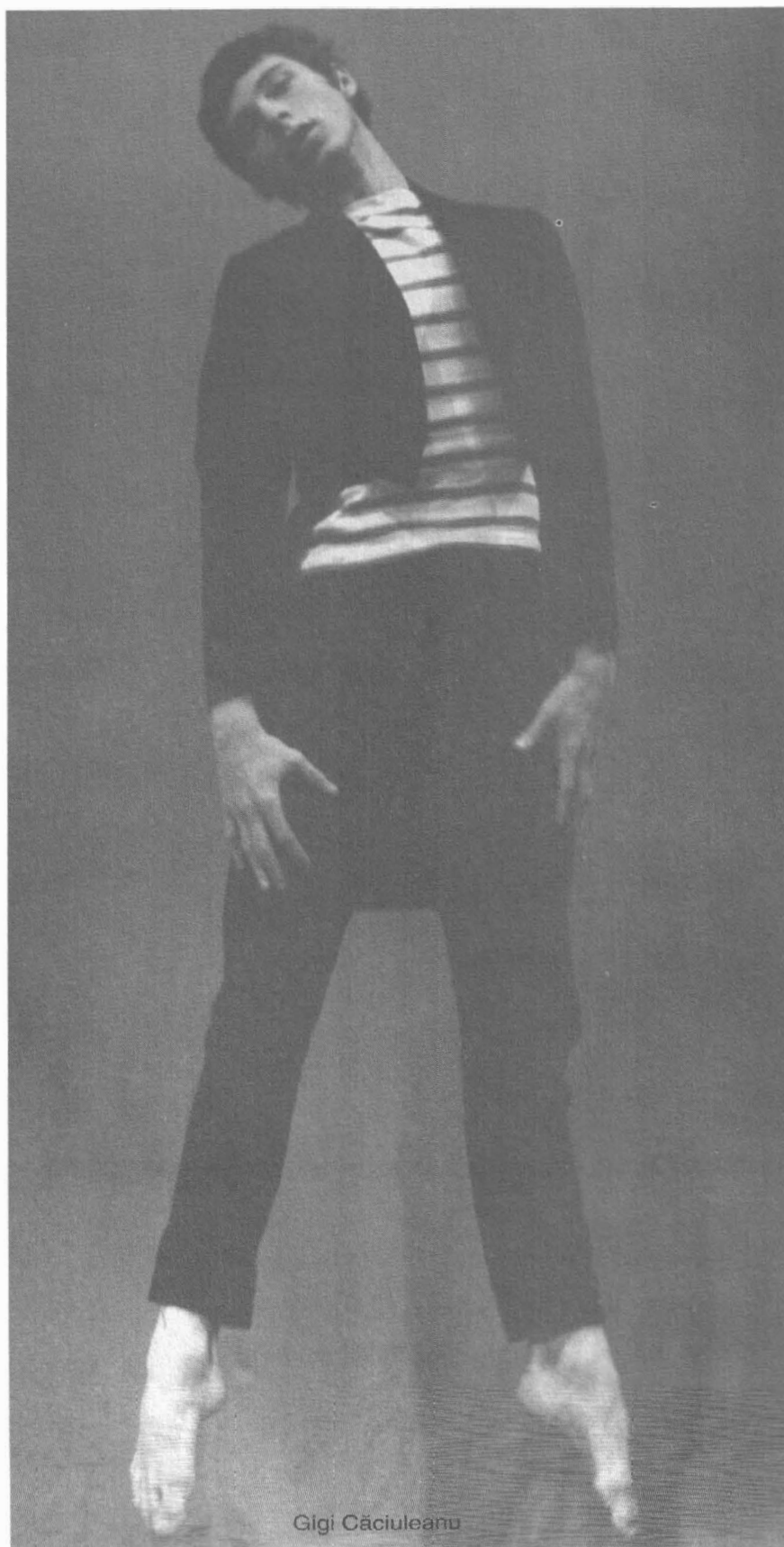
Cred, totuși, că ambele forme sunt valabile când sunt practicate de creatori cu talent și personalitate. În cazul unei opere importante, frontierele între genuri dispar.

R.M.: Ai montat spectacole după Giraudoux, Cehov... Crezi că publicul francez ar fi interesat de un spectacol realizat după Caragiale, de pildă?

G.C.: Opera lui Caragiale conține multe referințe tipice naționale – minunate, dar nu știu dacă pe „înțelesul” unui public internațional. Sigur că ar putea fi interesant un astfel de spectacol, dar cred că există riscul ca acest public să treacă pe lângă nuanțele esențiale conținute în opera marelui dramaturg român.

R.M.: Te preocupă foarte mult felul în care se reflectă spectacolele tale în oglinda criticii de specialitate?

G.C.: Da și nu. Da, dacă din articole reiese dragostea cronicarului pentru dans și artă în general. Nu,

Gigi Căciuleanu

dacă reiese o idee preconcepută, ce demonstrează o falsă disponibilitate față de dans, o cronică fals intelectualizată. Oscar Wilde a scris: „Există două feluri de a nu iubi Artă: ne iubind deloc și iubind prea puțin”.

R.M.: Care sunt criteriile după care îți alegi dansatorii în companie?

G.C.: Reciprocitatea de cercetare artistică dintre coregraf și interpret, și mai ales înțelegerea reciprocă, fără cuvinte.

R.M.: Cuplul pe care îl formezi pe scenă cu Ruxandra Racovitza este unul „ideal”. Ce prețuiești mai mult la un partener de scenă?

G.C.: Conivența, sensibilitatea, osmoza – dansul făcând apel cu prioritate la simțuri, nu la concepte. Inteligența – dansul fiind, totuși, un concept.

R.M.: Există în memoria timpului locuri unde ai vrea să te întorci – o vârstă, un moment al creației, o experiență aparte?

G.C.: Fiecare loc, fiecare moment își lasă o amprentă în

memorie și se repercutează în Dansul meu. Nu cred în utilitatea „întorsului înapoi”. În schimb, să particip la noi aventuri mă pasionează și mă stimulează.

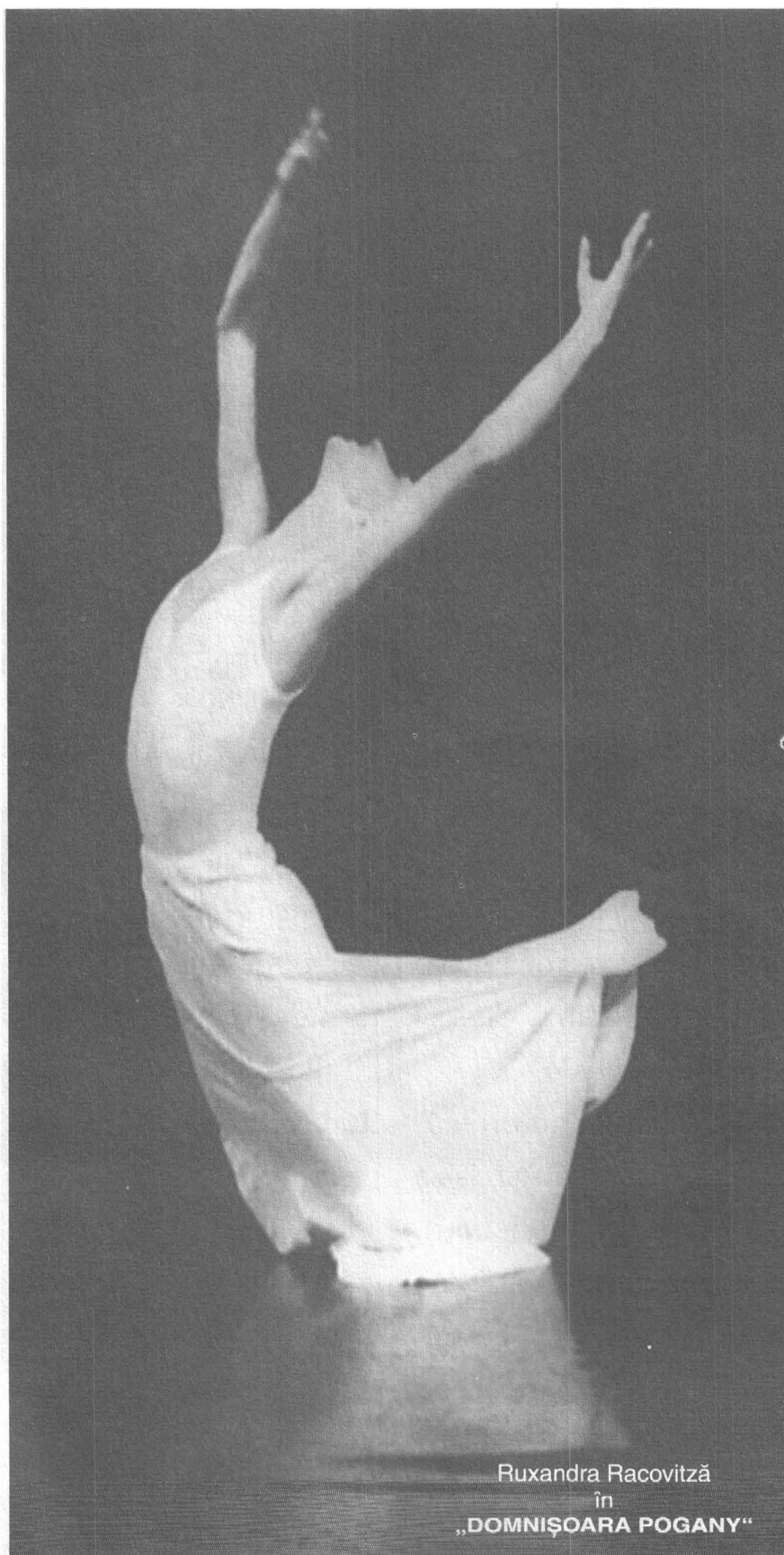
R.M.: O trăsătură importantă a creației tale este umorul. Ți se întâmplă ca, prin umor, să descoperi alte fațete ale personalității tale? Cu alte cuvinte, te sperie propriul tău umor?

G.C.: Cultivarea fragilității este, pentru mine, o necesitate permanentă, pentru a putea renaște cu forțe noi. Umorul îmbracă pudoarea artistului, este o armă de apărare și de... atac în fața existenței.

R.M.: Enumeră cinci lucruri din lume pe care le iubești și cinci pe care le urăști.

G.C.: Iubesc: Dansul, libertatea de gândire și creație, autenticitatea personalității umane, dinamica spirituală și umorul, înghețata.

Urăsc: Ipocrizia și minciuna, indiscreția sub orice formă, funcționarismul artistic, lipsa de recunoștință, halva.

Ruxandra Racovitză
în
„DOMNIȘOARA POGANY“